

2

1/ Prázdný galerijní prostor
2/ Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně od Josifa Plečnika s novým oltářem od Josefa Pleskota a Norberta Schmidta, kde se často zastavuji.
3/ Caravaggiova Madonna z Loreta (1604–1606) v římské bazilice Sant'Agostino je úchvatných dílem při každém zastavení.

1

3

Nadčasí

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv galerií a sbírek

Ticho galerijního prostoru zní tentokrát smutněji než na jaře. Období mezi výstavami, kdy se bílé místnosti začistily, bývala zdrojem radosti nad nadcházející spoluprací s umělci a novými projekty. Současná situace je však nepředvídatelná. Ačkoli jsme očekávali, že přijdou podzimní restriktce a kulturní subjekty se postupně v mnoha evropských zemích opět uzavrou, je téměř nemožné přemýšlet v dosavadních intencích. Netýkají se ani tolik výstavní činnosti v nadcházejících týdnech, protože letošní sezonu jsme víceméně již uzavřeli, ale mluvíme o predikcích a realitě příštího roku. Kulturní sféra ho totiž s čím dál většími náznaky „odepisuje“ a svou energii soustřeďuje až na rok 2022. Postupně se oznamují další posuny termínů a zahájení, logicky, s ohledem na vývoj celkové ekonomické situace.

Čas nemůžeme předběhnout. Lze však zpomalit a zamyslet se nad tím, jak novému vývoji vyjít vstříc a přizpůsobit mu fungování. Obecně pro umělce není možné reagovat zrychleně. Každé dílo, projekt, výstava vyžadují dlouhé období přemýšlení, příprav a vlastní realizace, která často směřuje ke konkrétnímu momentu. Proto se nyní i jasněji ukazuje, jak je oblast této lidské a tvůrčí činnosti zranitelná. Budou to však právě umělci, kteří nám s odstupem nastaví zrcadlo toho, co jsme prožili a co to ve svém důsledku znamená.

Sama současný stav pozoruji a v posledních týdnech intenzivně přemýšlím, jak podpořit uměleckou činnost, aby to dávalo smysl. Podle rozhovorů s mnoha teoretiky a galeristy po celém světě je očividné, že se naše praxe proměňuje – nebo vlastně musí proměnit.

Nevnímám to však negativně. Naopak mám dojem, že se vracíme k bazálnímu hodnotám a jsme ochotni naslouchat vnitřnímu hlasu a intuici, což uvolňuje novou energii. S pomalejším rytmem se zřetelněji vyjevují důležitá témata, která se týkají celé společnosti. Předpokládám, že podobné úvahy jsou v těchto časech společné mnoha odvětvím, kdy si odpovídáme na otázky po původním záměru a způsobu, jak jej znovu naplnit. Pro mě je věčnou inspirací umění mimo muzejní instituce a galerie; v místech, kde ho vnímáme často přirozeněji. Ať jsou to historické památky, realizace ve veřejném prostoru nebo kostely, příběh umění k nám promlouvá jinou řečí a navzdory nepříznivé aktuálnosti jsou přístupné.

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com